

gende Grunde, og aldrig kom man længere end til Pastor Sidenius' halvmørke Studereværelse. Her modtog han endda i Reglen Folk staaende, uden at byde dem at sidde ned, affærdigede dem kort, tilsyneladende udeltagende og netop allermindst indladende overfor dem, der mente sig berettigede til at vente særlig Hensyntagen. Endog Byens øvrige Embedsfamilier havde ophørt at aflægge Visiter i Præstegaarden, efter at det et Par Gange var hændet dem, at Pastor Sidenius — i Stedet for at byde Forfriskninger — formelig havde givet sig til at overhøre dem i deres Kristendomskundskab, som var de Konfirmander, der stod paa Kirkegulvet.

En ganske særlig Forbitrelse vakte han regelmæssigt ved de store Borger-Begravelser, til hvilke Befolkningen mødte i festligt Optog, med Hornmusik og florumvundne Laugsfaner, Embedsmændene i guldbroderede Uniformer og med Hane-fjer i Hattene, Alle efter deres egen Mening særlig vel stemte til Andagt og Opbyggelse efter Indtagelsen af den lette Portvins-Frokost i Sørge-hjemmet. I Stedet for en stor Tale med den sædvanemæssige Lovprisning af den Afdøde indskrænkede Pastor Sidenius sig ufravigeligt til Fremsigelsen af en Bøn, saadan som det ellers kun brugtes overfor udøbte Børn og Fattiglig. Ikke et Ord om den Hensovedes hæderlige Karakter, hans stræbsomme Vandel, hans Fortjenester af